

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1612/2019
03.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Хаџи Милош Стефановић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Славица Павловић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5945/18 од 06.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5945/18 од 06.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2528/18 од 24.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име дуга исплати тужиоцу износ од 53.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са домицилном каматом коју Европска централна банка утврђује за евре почев од 04.07.2011. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до коначне исплате у складу са Законом о затезној камати, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 310.800,00 динара са законском затезном каматом обрачунатом од извршности пресуде па до исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5945/18 од 06.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 2528/18 од 24.05.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са члановима 8, 230. став 3, 355. и 398. став 2. ЗПП, које се као разлог за ревизију могу користити само ако су учињене у другостепеном поступку (члан 407. став 1. тачка 3. ЗПП).

Повреду одредбе члана 398. став 2. ЗПП чини првостепени суд када не изведе све парничне радње и не расправи сва спорна питања на која је указао другостепени суд у свом решењу. Другостепени суд може учинити ту повреду одредаба парничног поступка када не санкционише погрешну примену тог члана, под условом да је жалбом странке указивано на ту процесну повреду. У овом случају, жалбом туженог није указивано на такав пропуст првостепеног суда. Другостепени суд је оценио све битне наводе жалбе, укључујући и оне о погрешној оцени доказа (члан 8. и члан 230. став 3. ЗПП), због чега не постоји ни повреда процесне одредбе из члана 355. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени и његова супруга су током 2007. године засновали радни однос у предузећу на којем је тужилац био већински власник, као стручњаци потребни том предузећу. Њима је, поред зараде више од оне коју су примали на својим претходним радним местима, омогућено решавање стамбеног питања у Београду. Тужилац је за те потребе предао туженом у три наврата укупан износ од 65.000 евра. О датом новцу сачињене су признанице од 03.07, 29.08. и 30.08.2007. године које је тужени потписао. Примљени новац тужени је требало да врати у року од пет година, у 60 једнаких месечних рата без камате, и да за то време ради у тужиочевом предузећу. Тужени и његова супруга су вратили део дуга у износу од 12.000 евра. Радни однос туженог престао је 04.05.2011. године, а његове супруге током 2009. године због одласка у пензију.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно закључили да је између станака настао уговор о зајму предвиђен чланом 557. Закона о облигационим односима и да тужени није у потпуности испунио своју уговорну обавезу враћања позајмљеног новца, због чега је применом члана 562. истог закона обавезан на тражено плаћање.

Наводима ревизије оспорава се оцена изведених доказа и на тај начин у суштини утврђено чињенично стање. Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање може бити разлог за ревизију само у случајевима из члана 403. став 2. ЗПП, који се у овом поступку нису остварили.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић